

Warszawa, dnia 28 listopada 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 459/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Anita Jarzabek - Bocian

protokolant: sekretarz sądowy Monika Oleksy

przy udziale prokuratora Mariusza Ejflera

po rozpoznaniu dnia 28 listopada 2017 r. w Warszawie

sprawy P. A., syna K. i J., ur. (...) w W. oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

z dnia 6 lutego 2017 r. sygn. akt II K 245/16

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa; zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Legionowie na rzecz radcy prawnego M. D. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę oskarżonego z urzędu w instancji odwoławczej w tym podatek VAT.

Sygn. akt VI Ka 459/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 6 lutego 2017 roku w sprawie o sygn. akt II K 245/16 P. A. został uznany za winnego tego, że w dniu 23 kwietnia 2014 roku w miejscowości B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pośrednictwem sieci Internet, posługując się kontem użytkownika „ (...)” zamieścił na portalu ogłoszeniowym (...) ogłoszenie o numerze (...) dotyczące oferty sprzedaży spawarki marki K. (...) oraz wskazał do przelewu należności konto bankowe o numerze (...), czym wprowadził S. W. w błąd, co do sprzedaży rzeczy i możliwości transakcji i doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 700 złotych tj. czynu z art. 286 § 1 k.k i za to skazał go na karę roku pozbawienia wolności. Na oskarżonego został również nałożony obowiązek naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz S. W. kwoty 700 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego i zarzucił w niej błąd w ustaleniach faktycznych poprzez ustalenie, iż to oskarżony dopuścił się zarzucanego czynu, gdzie prawidłowo ustalony stan faktyczny powinien prowadzić do wniosku, iż ktoś, podszywając się pod oskarżonego, dokonał tego czynu. Odwołujący się podniósł także zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej podsądnemu kary. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę wyroku poprzez wymierzenie kary w dolnej granicy zagrożenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie, nie przedstawia, bowiem argumentów, które podważyłyby wyrażone w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku słuszne stanowisko Sądu Rejonowego

co do sprawstwa podsądnego i jego prawnych konsekwencji. Kontrola odwoławcza wykazała, że ocena materiału dowodowego zebranego w sprawie dokonana została przez Sąd Rejonowy z zachowaniem zasad wynikających z art. 4, 5, 7 k.p.k., a więc jest bezstronna i nie narusza granic swobodnej oceny dowodów oraz jest zgodna z prawidłowym rozumowaniem, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, zwłaszcza zaś nie zawiera błędów faktycznych i logicznych. Sąd pierwszej instancji w szczegółowym pisemnym uzasadnieniu wskazał, którym dowodom i w jakim zakresie dał wiarę ustalając stan faktyczny w sprawie, a którym odmówił waloru wiarygodności. Uczynił to w logiczny sposób, przejrzysto i wyczerpująco przedstawiając swój tok rozumowania wywiedziony z ujawnionego w sprawie materiału dowodowego. Uzasadnienie to spełnia, zatem wymogi wyznaczone przez art. 424 kpk.

Ta prawidłowa analiza materiału dowodowego nie mogła doprowadzić do wniosku, że ktoś podszywał się pod oskarżonego P. A. i dokonał zarzucanego mu czynu. Jak słusznie wskazał Sąd pierwszej instancji, wyjaśnienia oskarżonego były niespójne i nielogiczne, a wbrew temu, co twierdzi jego obrońca. W postępowaniu przygotowawczym oskarżony wyjaśnił, że nie posiadał nigdy konta w banku (...), na które to konto były przelewane środki z przestępczego procederu oskarżonego. W wyjaśnieniach złożonych na rozprawie twierdził zaś, że założył to konto, ale o nim zapomniał (warto zauważyć, że w czasie pierwszego przesłuchania oskarżony nie przypomniał sobie o tymże koncie, pomimo pokazania mu dokumentów z jego podpisami), a ponadto wskazał, że w czasie pobytu w Wielkiej Brytanii jego brat, J. A., musiał sprzedać nieznaną osobie dane do obu kont, tj. w (...) Banku oraz w (...) Banku. Jednakże konto w (...) Banku zostało założone przez oskarżonego w kwietniu 2014 roku, a więc już po jego powrocie z Wielkiej Brytanii, a krótko przed popełnieniem zarzucanego oskarżonemu czynu. Niespójności te wyraźnie wskazują na nieudolne próby uniknięcia odpowiedzialności za popełnione przestępstwo. Zeznania świadka J. A. są przy tym wiarygodne, świadek ten, wbrew tezm obrońcy, nie twierdził, że miał dostęp do wszystkich dokumentów bankowych oskarżonego, wręcz zeznawał, że nie wie, gdzie znajdują się takie dokumenty. Zgromadzony materiał dowodowy, a w szczególności analiza transakcji na kontach bankowych oskarżonego nie pozostawia, zatem wątpliwości, że P. A. popełnił zarzucane mu przestępstwo. Analiza ta uwidacznia ścisły związek pomiędzy osobą oferującą sprzedaż rzeczony spawarki - która nigdy do kupującego nie dotarła - a osobą, która uzyskała z tego korzyść finansową w postaci zapłaty ceny: wszystkie, bowiem podejmowane przestępcze działania były ze sobą zsynchronizowane, a szybkość reakcji na ogłoszenie, wpłatę pieniędzy przez pokrzywdzonego, a następnie ich przelanie na inne konto wyraźnie i jednoznacznie dowodzi, że całość musiała obserwować i „spinać” jedna osoba - oskarżonego, bo to do niego należało konto w (...) Bank SA, gdzie trafiły wyłudzone pieniądze i skąd zostały wypłacone. Z tych względów Sąd Odwoławczy nie mógł uznać zasadności pierwszego z zarzutów apelacji.

Nietrafiony jest także zarzut dotyczący rażącej niewspółmierności kary. W ocenie Sądu Okręgowego orzeczona kara roku pozbawienia wolności jest karą sprawiedliwą i adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego podsądnemu czynu. Wymiarzenie tej kary uwzględnia, stosownie do art. 53 § 1 i 2 kk, wszystkie okoliczności przemawiające tak na korzyść jak na niekorzyść oskarżonego, a więc decydujące o ostatecznej inwersyjności tej kary. Stąd też nie ma racji apelujący twierdząc, iż orzeczona wobec oskarżonego kara bezwzględnie pozbawienia wolności w wymiarze roku jest rażąco niewspółmierna w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Rozważając zasadność zarzutu z art. 438 pkt 4 k.p.k. Sąd Odwoławczy musi wziąć pod uwagę, że chodzi o ocenę, czy zachodzi niewspółmierność kary, co istotne, w stosunku do społecznej szkodliwości czynu, stopnia zawinienia oraz realizacji celów kary, która jest "rażąca". Ustalenia dokonane w tym zakresie przez Sąd pierwszej instancji nie wykazują błędów. Kara roku pozbawienia wolności jest odpowiednia do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu. Zwrócić jednocześnie należy uwagę, że przedmiotowy czyn nie był odosobnionym przypadkiem w zachowaniu podsądnego - oskarżony był już, bowiem wcześniej karany za przestępstwa z art. 178a § 1 k.k., a analiza całości danych o karalności, w których aktualnie odnotowanych zostało w sumie 17 skazań, a w tym 14 z art. 286 § 1 kk, prowadzi do konstatacji, że po popełnieniu tego przestępstwa oskarżony nie prowadził trybu życia zasługującego na aprobatę. Dlatego też wymierzona kara musi być na tyle surowa, aby w odpowiedni sposób oddziaływała na oskarżonego i uświadomiła mu nieopłacalność popełniania przestępstw. Kara ta musi mieć również odpowiedni wydzźwięk społeczny, aby spełniała funkcje prewencji ogólnej.

Całkowicie nietrafiony jest wniosek apelacji, iż Sąd Rejonowy dopuścił się błędu proceduralnego poprzez nie potraktowanie wszystkich czynów zarzucanych oskarżonemu, jako czynu ciągłego. Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie związany był zarzutem wskazanym w akcie oskarżenia i nie mógł dowolnie obejmować czynem ciągłym innych zachowań oskarżonego niż wskazane w treści skargi.

Sąd uznał za zasadne zwolnić oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Zasadził jednocześnie stosowne wynagrodzenie na rzecz radcy prawnego M. D. za obronę oskarżonego w instancji odwoławczej.

Biorąc powyższe pod uwagę, orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.

--	--	--